

RESSÒ DE LA PARAULA

Béns per a compartir

Avui, celebrant el dia de «Germanor», hauríem de dir que la «sinodalitat» passa per la butxaca i el compte corrent. Perquè, tal com subratllem reiteradament, la sinodalitat és la forma essencial de vida pròpia d'una Església que camina en comunió, participació i missió compartida. I un dels signes més clars de comunió és contribuir a la vida de l'Església mitjançant l'aportació econòmica.

Això és així, fins al punt que, en algun país, com Alemanya, a la pregunta que ens fem, «qui som nosaltres», el «nosaltres» que formem l'Església?, s'hi pot respondre, en primera instància, mirant la llista dels qui assenyalen en la seva declaració de renda, l'aportació voluntària a l'Església Catòlica (enfrent d'altres confessions). Sens dubte, la pertinença a l'Església no consisteix simplement en la contribució econòmica al seu sosteniment, però és un dels signes d'aquesta pertinença.

És només un signe, un entre altres, de pertinença. D'aquí la seva importància. Però, com tot signe, s'ha de saber interpretar, s'ha de saber llegir.

Així, davant el gest material de donar diners a l'Església, s'han de tenir presents qüestions fonamentals: què es dona, qui ho dona, per què es dona, com es dona, qui són els beneficiaris, etc. Sols quan tenim clares aquestes qüestions, podrem entendre el signe, serem capaços de llegir-lo i copsar tot el seu valor. En conseqüència, sabrem realitzar-lo amb autenticitat.

Amb els béns de l'Església s'han fet innombrables obres en benefici de la cultura, del progrés social, dels malalts, dels pobres, de l'art, de la cultura

ra en general. Aquestes obres han estat o continuen sent un bé, actualment continuen aquí, tenen valor en si mateixes i serveixen a tothom, sense distinció, al servei del món. En aquest sentit són signe, almenys, de creativitat i altruisme.

¿Podem dir que són signe, també, de comunió? No sempre ho han estat de debò. Perquè tantes vegades han constituït un lluïment dels donants, o una afirmació de la pròpia identitat, o un signe de prestigi... El fet que romanguin i siguin obres de

contingut religiós cristià, poden servir fins i tot per a obrir-nos al misteri que representen, a manera de catequesi permanent.

Avui, tanmateix, no ens acontentem amb això. Per a nosaltres continua sent fonamental aquell principi que ens va ensenyar Jesucrist:

«Us asseguro que aquesta viuda pobra ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure» (Mc 12,43-44).

L'almoïna al Temple, és a dir, l'ofrena a Déu, no es valora per la quantitat, sinó per la part d'un mateix que hi posem. «Tot el que tenia per a viure» significa tota la vida: en els dos rals que va tirar la vídua a l'arca del Temple hi anava tota la seva vida. La seva almoïna va ser un signe eloqüent de la veritable comunió, el seu cor era en unes monedes que va donar.

Tot un model de la nostra col·laboració econòmica, que lliurem a la bossa comuna de la Diòcesi: val el que significa aquesta donació per a cadascun. El cor que estima, dona d'allò que és seu, encara que no tothom que dona estima realment. En el nostre cas, el qui estima dona per a compartir i aquesta comunió i participació, com diem, ens permet de realitzar entre tots una mateixa missió. Això és la sinodalitat.

El bon esperit sinodal necessita de signes visibles, per a ser veritable i perquè esdevingui testimoniatge. Està a les nostres mans.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Donar-ho tot

Un migdia solejat de primavera, propera ja la Pasqua, Jesús seia en el pedrís davant la sala del tresor del temple de Jerusalem. A la paret, tretze grans guixetes metàl·liques recollien els donatius que feien els fidels. Les monedes dringaven en caure a la bústia. Si eren més grans el so era més fort. Quan era un paquet de monedes el campaneig feia girar els curiosos per veure qui era el donant generós. Per a alguns donants era un moment per estarrufar-se.

Una padrineta va passar pel davant i, dissimuladament, va deixar caure dues monedes petites que no van fer cap soroll, i seguí a poc a poc el seu camí silencios.

Commogut, Jesús crida els seus deixebles i els fa notar: «Aquesta dona ha donat més que ningú» —tot assenyalant aquella dona encorbada que, com una ombra, ja girava la cantonada un bocí enllà—. Ells no s'ho podien creure. No tenia sentit. Si és aquella viuda que cada dia demana caritat a la porta del temple! Per altra part, ni pensar que Jesús fes broma entorn d'una persona humil.

Jesús ho veu d'una altra manera i els treu del dubte. La seva generositat és més gran i autèntica. Comenta: «Els altres donen del que els sobra. Ella que

no necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia». Quedaren en silenci, sense saber què dir. Pensaven que les obres del temple es feien gràcies als donatius dels rics. És clar que els queda molta riquesa encara per continuar la seva vida satisfeta. En canvi, la viuda no cerca honors ni prestigi. De manera callada, dona el que té, acceptant continuar en la seva pobresa.

Història edificant de l'evangeli d'avui que ens interroga a tots nosaltres. Quin és el grau de la nostra generositat? Si mirem la nostra societat del benestar

ens adonem que es perd el sentiment de compassió. Cadascú es preocupa dels seus afers. Els altres resten fora del nostre horitzó. Quan hom s'acomoda en el món del benestar cada cop s'entenen menys els problemes dels altres.

Jesús, en canvi, veu en el gest de la viuda les qualitats que ha de tenir el fidel: confiança gran en Déu, gratuïtat, generositat i amor solidari. No ens equivoquem: les persones senzilles, però de cor generós, que saben estimar sense reserves, són el millor patrimoni que tenim a l'Església. Elles són les que fan el món més humà, les que mantenen viu l'Esperit de Jesús enmig d'un món superficial i materialista.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Bienes para compartir

Hoy, celebrando el día de «Germanor», tendríamos que decir que la «sinodalidad» pasa por el bolsillo y la cuenta corriente. Porque, como venimos subrayando reiteradamente, la sinodalidad es la forma esencial de vida propia de una Iglesia que camina en comunión, participación y misión compartida. Y uno de los signos más claros de comunión es contribuir a la vida de la Iglesia mediante la aportación económica.

Esto es así, hasta el punto de que, en algún país, como Alemania, a la pregunta que nos hacíamos, ¿quiénes somos «nosotros», el «nosotros» que formamos la Iglesia?, allí se puede responder, en primera instancia, mirando la lista de quienes señalan en su declaración de renta, la aportación voluntaria a la Iglesia Católica (frente a otras confesiones). Sin duda, la pertenencia a la Iglesia no consiste simplemente en la contribución económica a su sostenimiento, pero es uno de los signos de esa pertenencia.

Es solo un signo, uno entre otros, de pertenencia. De ahí su importancia. Pero, como todo signo, se ha de saber interpretar, se ha de saber leer.

Así, ante el gesto material de dar dinero a la Iglesia, se han de tener presentes cuestiones fundamentales: qué se da, quién lo da, por qué se da, cómo se da, quiénes son los beneficiarios, etc. Solo cuando tenemos claras estas cuestiones, podremos entender el signo, seremos capaces de leerlo y captar todo su valor. En consecuencia, sabremos realizarlo con autenticidad.

Con los bienes de la Iglesia se han hecho innumerables obras en beneficio de la cultura, del progreso social, de los enfermos, los pobres, del arte, de la cultura en general. Estas obras han sido o siguen siendo un bien, actualmente siguen ahí, tienen valor en sí mismas y sirven a todos, sin distinción, al servicio del mundo. En este sentido son signo, al menos, de creatividad y altruismo.

¿Podemos decir que son signo, también, de comunión? No siempre lo han sido de verdad. Pues tantas veces han constituido un lucimiento de los donantes, o una afirmación de la propia identidad, o un signo de prestigio... El hecho de que permanezcan y sean obras de contenido religioso cristiano, pueden servir incluso para abrirnos al misterio que representan, a modo de catequesis permanente.

Hoy, sin embargo, no nos contentamos con eso. Para nosotros sigue siendo fundamental aquel principio que nos enseñó Jesucristo:

«Esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás ha echado de lo que les sobra, pero ésta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir» (Mc 12,43-44).

La limosna al Templo, es decir, la ofrenda a Dios, no se valora por la cantidad, sino por la parte de uno mismo que va en ella. «Todo lo que tenía para vivir» significa toda la vida: en los dos reales que echó la viuda en el arca del Templo iba toda su vida. Su limosna fue un signo elocuente de la verdadera comunión, su corazón iba en unas monedas que dio.

Todo un modelo de nuestra colaboración económica, que entregamos a la bolsa común de la Diócesis: vale lo que significa esa donación para cada uno. El corazón que ama, da de lo suyo, aunque no todo el que da ama realmente. En nuestro caso, el que ama da para compartir y esta comunión y participación, como decimos, nos permite realizar entre todos una misma misión. Esto es la sinodalidad.

El buen espíritu sinodal necesita de signos visibles, para sea verdadero y para que llegue a ser testimonio. Está en nuestras manos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Ser pont entre la humanitat i Jesús

El nou prevere, amb la seva família i el bisbe Agustí

La festa per una nova ordenació sacerdotal es va repetir a la Catedral de Sant Llorenç el passat 24 d'octubre. La joia torna perquè sempre és un signe de vida i un motiu d'alegria, el nou Sí a Déu expressat per un nou prevere, en aquest cas, Xavier Montané Blázquez, però cada vegada la celebració pren uns accents diferents.

La presència de la coral de Piera i d'un cor provinent de Vilanova i la Geltrú posaven en evidència el camí recorregut pel Xavier en la seva etapa de formació com a seminarista, vinculat a les comunitats

cristianes d'aquestes poblacions i de l'Arxiprestat de Piera-Capellades.

En les paraules finals del nou prevere, el Xavier va entonar un exhaustiu agraïment a tots aquells que han format part de la seva vida fins ara, començant per la família, l'escola i parròquia del Prat, passant pels seus estudis d'infermeria i el Seminari, l'educació en el lleure, les associacions culturals i socials on ha participat, etc. Gràcies personals a qui li ha cedit la casulla i a qui li ha fet el calze i la patena... I, sobretot, a Déu Pare, que ha conduït amb el seu amor cada passa del camí.

Significatives algunes coincidències: Xavier Montané Blázquez ha rebut dos sagraments en la mateixa data: el baptisme i l'orde sacerdotal, amb 29 anys de diferència. I, a més, ha esdevingut prevere en la Jornada del Domund, subratllant la dimensió missionera de la seva i de tota vocació cristiana.

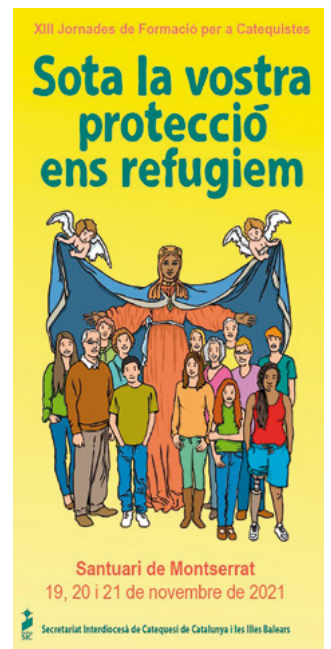
En la seva homília, el bisbe Agustí, agafant el símil del pont, va convidar al Xavier a «ser pont» que uneix dues vores: la humanitat i Jesús. Ser pont, amb tot el que significa: fortalesa, per suportar les riuades; donar confiança als vianants per salvar l'obstacle del riu; deixar-se trepitjar, expressió de pobresa; ser transmissor que porta a Jesús, perquè les persones no s'hi queden, volen arribar a l'altra riba. I va parlar també del secret de l'alegria d'un sacerdot: «Un sacerdot plora moltes vegades, però no li és permès de perdre l'alegria. Serà ministre de l'alegria quan faci del seu ministeri un servei.»

Donem gràcies a Déu!

XIII Jornades de Formació per a Catequistes

Aquesta vegada, la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha estat l'encarregada de trobar un lloc adient per a celebrar aquesta trobada anual dels catequistes de les diòcesis catalanes i de les Illes i la Delegació diocesana de Catequesi no ha pogut trobar un lloc millor que als peus de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya i de la nostra diòcesi.

Se celebraran del 19 al 21 de novembre. La formació tractarà dels materials del nou itinerari catequètic que proposa el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). Les inscripcions resten obertes fins al dimecres dia 10; per a formalitzar la inscripció i conèixer més detalls del contingut i de les possibilitats d'allotjament, consulteu la web del SIC: www.sic-catequesi.cat/

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La caritat és el cor palpitant del cristià. Així com no es pot viure sense el batec del cor, tampoc es pot ser cristià sense caritat» (25 de juny).

@Pontifex: «La caritat, viscuda seguint les petjades de Crist, mostrant atenció i compassió per cada persona, és l'expressió més alta de la nostra fe i de la nostra esperança» (26 de juny).

@Pontifex: «Si som dòcils a l'amor, l'Esperit Sant, que és l'amor creatiu de Déu i posa harmonia a la diversitat, obrirà el camí a una fraternitat renovada» (28 de juny).

@Pontifex: «Com els paisans de Jesús, correm el risc de no reconèixer-lo. És més còmode un déu abstracte, distant, que no es fica en les situacions. Però Déu s'ha encarnat: humil, tendre, amagat, es fa proper a nosaltres habitant la normalitat de la nostra vida quotidiana» (4 de juliol).

Germanor, dia de l'Església diocesana

Avui celebrem la Jornada de Germanor. Un dia per recordar que no vivim la fe a soles, sinó que junts, en família, aconseguim mantenir unes parròquies i comunitats cristianes apassionades i actives.

A la parròquia naixem a la fe i en ella descobrim que som una família, dins d'una altra gran família, la dels fills de Déu. Per això, un cop a l'any, celebrem de manera especial aquest sentiment i recordem que n'és d'important posar el que som al

servei dels altres. Perquè junts arribem més lluny, perquè gràcies a la col·laboració de tants, milers de persones són acompanyades, ajudades, reben esperança i es retroben amb Déu cada dia.

Hi ha moltes maneres d'expressar la pertinença a la família de l'Església, la nostra germanor com a comunitat cristiana:

- **Amb la teva pregària.** No es tracta només de fer, també pots pregar per la teva parròquia, perquè la pregària és necessària i serà l'ànima de tota l'activitat que es faci. Amb ella els fruits seran més grans i permanents.
- **Amb les teves qualitats.** Cadascú pot aportar una mica del que sap. Un somriure proper, una mà que ajuda, acompanyar en silenci qui sofreix, posar en comú la creativitat i els talents...
- **Amb el teu temps.** Dedicar una miqueta del teu temps als altres, a la teva parròquia. Pot ser mitja hora, una, tres hores... El que s'ajusti a la teva situació de vida.
- **Amb el teu recolzament econòmic.** Pots fer un donatiu. Amb la teva aportació econòmica ajudes més, perquè això permet elaborar pressupostos, millorar la utilització dels recursos i planificar accions a mitjà i llarg termini.

Somos

Somos una gran familia contigo

El día 7 de noviembre celebramos el Día de la Iglesia Diocesana. Pero la labor de la Iglesia va más allá de un día y un lugar. Por eso te pedimos que colabores con tu parroquia ofreciendo tu tiempo, tus cualidades, tu donativo y tu oración.

Colabora con tu parroquia

#SomosIglesia24Siete

portantos.es

tantos

lo que tú nos ayudas a ser

Amb els consells parroquials d'economia

En certa manera, podríem dir que la celebració de Germanor es va anticipar quinze dies amb la trobada dels consells parroquials d'economia que va tenir lloc el dissabte 23 d'octubre a la Casa de l'Església. Una vuitantena de persones, provinents dels nou arxiprestats de la diòcesi, es van fer presents en aquesta reunió, que tenia un format nou: l'any passat, a causa de la pandèmia, es va realitzar en format telemàtic i en anys anteriors s'havia realitzat en dia feiner al vespre.

El nou format de matinal en dissabte va permetre un espai de temps més ampli, que afavoreix la convivència i l'intercanvi enriquidor entre els

qui intervenen en la gestió econòmica de les parròquies, a més d'ofereir un moment de formació sobre el sosteniment de l'Església i els recursos a disposició sobre aquest tema.

El bisbe Agustí va donar la benvinguda a la trobada i tant ell com l'economista, Rafael Galofré, van apreciar i encoratjar la feina que a cada parròquia realitzen els qui posen en comú les seves competències i el seu temps, per conduir la gestió econòmica. El viceeconomista i els altres quatre treballadors de l'Administració econòmica del bisbat van donar la seva contribució, ja sigui en l'acollida als participants com en l'explicació dels

La nostra Església

Som allò que tu ens ajudes a ser

#somosIglesia24siete

Amb tu, som una gran familia

Dissabte 7 de novembre celebrem el Dia de l'Església Diocesana, un dia per a recordar que junts construïm una parròquia viva, compromesa, responsable per servir i servir als altres. Però la feina de l'Església va més enllà d'un dia i un lloc, com mostren les dades d'aquesta publicació. Per això et demanem que, en la mesura de les teves possibilitats, col·laboris amb la teva parròquia amb el teu temps, les teves qualitats, el teu donatiu i la teva pregària.

Dia de l'Església Diocesana - Germanor
Novembre 2021

DIÒCESI DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

comptes diocesans de l'any 2020. En aquesta ocasió, va intervenir també el recentment nomenat director del Secretariat per al Sosteniment de l'Església, de la Conferència Episcopal Espanyola, José María Albalad, de manera telemàtica, per comentar els recursos que es preparen des d'aquesta instància al servei de totes les diòcesis.

En aquesta revista tens un missatge del nostre Bisbe, tota la informació econòmica de la diòcesi, un resum de la nostra acció i testimonis de la vida dels cristians. La trobaràs a la teva parròquia! També pots consultar-la en PDF.

AGENDA

• **Reunions amb els preveres, per arxiprestats.** Es van realitzant les trobades del bisbe Agustí amb els preveres de cada arxiprestat, per prendre el pols de la diòcesi en vistes a la trobada *ad limina* del mes de gener. Ja s'han realitzat les de diversos arxiprestats i la propera setmana hi ha prevista la del de Montserrat el dijous 11 de novembre.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per màrtirs coronats; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dimarts [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer.

10. □ Dimecres [Sa 6,1-11 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Esglè-

sia; sant Andreu Avel·lí (†1608), bisbe, prev. teatí.

11. □ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Dissabte [Sa 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta.

14. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prevere jesuïta; santa Veneranda, vg.

Diumenge XXXII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Aquesta viuda ha donat tot el que tenia»

Què diferent és la mirada de Déu de la nostra: allà on nosaltres hi veiem problemes, dificultats, pobresa, els ulls de Déu hi descobreixen un món diferent. Ho veiem a l'evangeli. Comença subratllant com agradava als mestres de la llei de ser els primers, *que la gent els saludava a les places, que els facien ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula*; a més s'aprofiten de la gent pobre i senzilla: *devoren els béns de les viudes...* En contrast amb aquest orgull, amb aquesta afany de diners (fins i tot a costa dels pobres) emergeix la figura d'una *pobra viuda que va tirar al tresor del temple dues monedes de les més petites*. Amb criteris humans i econòmics diríem que va tirar una misèria; en canvi, *molts rics tiraven molt*: nosaltres valorarem aquests; amb els seus diners podríem fer moltes coses; en canvi, amb els de la viuda... Però què diu Jesús: *Aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots!* Ho explica clarament: *Els altres han donat del que els sobrava, però ella que ho necessitava per a viure ha donat tot el que tenia*, és a dir, ha donat no el que li sobrava (com els rics) sinó la seva mateixa vida, perquè s'ha quedat sense res per viure.

Una cosa semblant veiem a la primera lectura. Altra vegada, una viuda que no té gairebé res: *Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli... anava a fer pa per a mi i per al meu fill... ens el menjarem i morirem de fam*. Elies li demana: *Primer fes un panet per a mi*, Ella se'l creu i... *no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra*. S'ha fiat de Déu i Déu canvia la misèria de la viuda a punt de morir en una abundància de pa i oli. La carta als hebreus subratlla la diferència entre els grans sacerdots i Crist: *aquells entren cada any al santuari*; Crist, en canvi *no s'ha d'ofrir moltes vegades*: diferència abismal entre Crist i els homes, entre Déu i nosaltres.

Quina és la nostra mirada, sobre les persones, les seves actuacions, les seves ofrenes? Ens fiem de Déu? Donem del que ens sobra o del que necessitem?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.»

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofrir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús, estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en el jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, él volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Ella respondió: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; sólo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de paños, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti y tu hijo la harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor conceda lluvias sobre la tierra"». Ella se fue y obró según la palabra de Elías, y comieron él, ella y su familia. Por mucho tiempo la orza de harina no se vació ni la alcuza de aceite se agotó, según la palabra que había pronunciado el Señor por boca de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,24-28)

Cristo entró no en un santuario construido por hombres, imagen del auténtico, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena. Si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde la fundación del mundo. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de los tiempos, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez; y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ofreció una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, para salvar a los que lo esperan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús, estando sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos moneditas, es decir, un cuadrante. Llamando a sus discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esta viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»